DOI: : 10.69085/afp20254040

МИСЛЕНЕ НА ПУБЛИЧНОСТТА КАТО ПОТРОШВАНЕ НА РАЦИОНАЛНОСТТА, С КОНОТАЦИЯ КЪМ ПРИНЦИП НА УДВОЯВАНЕ НА СТАВАЩОТО (В ОБЩЕНИЕТО-ЗРЕЛИЩЕ)

Валерий Пърликов
vparlikov@uni-plovdiv.bg

Резюме: *Доколкото хипотезата за конвенционалността на разбираемото като истинно-ни въвежда непонятното като отчуждаемо не просто от доверителността, а от витално (някак) ставащото, то остава да понятим всяко имано в ставане като изобщо ставащото на казваемостта. Така не можем да понятим и казаност без намеренност (към-другост), доколкото разбираме всеки път не повече от интонирането-към (казаността е безсъдържателна и екзистенцията е изцяло съдържанието ѝ). Така ставащото в езика понятно е всеки път удвоявано, когато е видяно в ставане, доколкото е завърнато от случая на медииране му обратно към виталността на континуума, за да стане зрелищно (направено в намеренност съ-общение).*

Ключови думи: *рационалност, общение, зрелище, удвояване на ставащото, език*

THINKING OF THE PUBLIC ASPECT AS OF THE BREAKING UP OF RATIONALITY, WITH CONNOTATION TO THE PRINCIPLE OF DOUBLING THE HAPPENING (IN THE SOCIETY-SPECTACLE)

Valeriy Parlikov
vparlikov@uni-plovdiv.bg

Abstract: *As long as the hypothesis of the intelligible as the conventionally true introduces the incomprehensible as alienable not simply from trustworthiness, but also from the vital (somehow) process of happening, what is left to us is to turn into a notion what has had its becoming as the becoming of the act of saying in general. Neither can we turn into a notion the act of saying without intentionality (towards-otherness), inasmuch as each time we understand no more than the intoning-to (the act of saying has no other contents but the existentially present). Thus what becomes intelligible in language is doubled every time it is seen in becoming inasmuch as it is returned from its state of mediating back to the vitality of the continuum so it becomes spectacular (intentionally communicated).*

Key words: *rationality, communing, spectacle, doubling of the happening, language*

Увод

Екзистенциалната интонация[1] казва за какво изобщо другия е извикан в съ-общението, ако той е (като замислян и намиран в)

[1] „...Проговаряната реч е съобщение. Неговата битийна тенденция е прицелена към това да подведе слушащия към участие в разкритото битие на това, за което е речта. /.../ Съобщението не „съобщава“ първичното битийно отношение към съществуващото, за което се казва, но битието-един-с-друг се движи в говорене-един-с-друг и загриженост към заетия с проговаряното“

предположеност на всяка казаност. Тя е в разделеност от известяваното в казаността и заедно с него съставлява намеренността на съ-общението. Доколкото намеренността е вложеност в казването, тя е неявност (в буквално казаното), но е възможно да бъде провиждана в отказана на казването единичност (защото намереното в завареност-му е разбираемо в ареала на понятните за съ-общаващите се значения на казваното). Акцентирането върху допустимостта на намеренията, предразкривани като възможното за казване (разбираемото за…) в настоящето изложение ще наричаме „публикуемост“ (на смислеността да сме струпани към разбирането на някаква значимост на заедността-ни, предполагаща някакво значение и на буквално изговаряното в общението). Изглежда, публикуемостта да удържа в себе си единствено сходимостта на казваното към общимост-му, извън буквалната му съдържателност (която е и ще е така в недовидяност при всяка разбираност, ерозирана от универсалността на значещото). Не-важно е какво казал съм, защото това, което казал съм, съм казал вече в прегледност му за друг и това е вложението на смислеността му в интонирането (защо нещото казваемо е към някого), не в изреченото (като „буквална му съдържателност“, която и не-знам като своя). Така интонацията отключва случай, в който нещото ще се казва (независимо от недоразбираемостта на изреченото в буквалност му), което и (то, интонирането) ще представя езика (интерпретационният инструмент на реченото някак), на който ще се сговаря разбираемостта му. Така всеки случай на нещоказване е не повече от публикуване на нещо (нищото на актуалността), в предвареност известено-ни от понятността на съ-общаването. Случай, в този коридор на анализ, е акт на публичността, при който екзистенциалността на интонацията е в скритост на преекспонираността

(Хайдегер, 1997: 168). Проблематиката на изложението тенденциозно реферира към Хайдегер (1997), трансформирайки вложените там значения като инструментални за тренинговия метод на „спонтанна креативност“ при състояване на зрелищния акт. Особеностите на ефектите в изстъпление на афектното (като общимо, давано за всички-ни в плътност) тяло – отпечатъци на различни интензитети на трансовите състояния, емпирирани в методологията на В. Пърликов – са екстраполирани до общата теория на съ-общението, оставайки там формални екстремни спекулации.

на знаенето на предназначеността на казваното за потвърждение на потенциите на другостта да е в съвместност-ни. Така изглежда случаят е като в намереност да е не по-малко от екзистер ми (при условие, че другостта е в синхронност на казваемостта, в режим сме на публичност). Двусмислието на екзистенциалността при мисленето ѝ в казаност – тя е функция на характеристиките на другостта и едновременно с това е определима като кулминация на значенията, въвеждани в публикуемото съдържание от емпириката на ставане (посредством казване на нещо, при буквалност на изреченото в същественост му като благо-ни) води до неизчерпаемост на хипотезите, в което нещото на казването все-пак ще бъде разбирано, а с това и неокончателност на екзистирането. Съответно на предходното, всяка твърде понятност, в която активността на интонирането е в запряност, е излъченост в радикалност на смислеността да сме в заедност струпани и недоразбраност на случимото (в актуалност-му), каквато е и по същество всяка публикуваност. Така, публикуваността е и някак летливаст на екзистирането, то ще е в неизчислима недостатъчност на интензитета му при всяка ѝ станалост, но ще е и преизобилност на значениета, придошли в общението от вариативността на интонирането (разбирана тук като понятността му за произволен случай на нещо-то-в-казаност). Недоразбраността е преодолима единствено през увереност (където няма да е изобщо окончателност на разбирането, затова и е не-дотам екзистиране, но е съответстваща му вместимост на понятното), която прихожда в разбираемостта като устойчивост ѝ (изглеждаща в присъственост ни традиция на намираното в казването). Така всяка твърдяна понятност ще е допустима публичност, ако разбираемостта ѝ попада в серия на случимости, които са синхронирани интонационно и като така ставаща ще ѝ е неотстранимост (доколкото извън синхронността изобщо и не-е). Традицията на това-намираното в казваното е конклудентна договореност (така увереността може да бъде смисляна, а не преживявана), но има власт над понятността, която упражнява като монопол върху случимостта – тя нарежда кое от ставащото някак да е случилото се (за разбиращите така езиковата ситуация). В последното ѝ качество традицията от пожелавана в доброволност, като да е проце-

дура за отнемане на безпокойството от недоразбираемостта на ставащото, се трансформира в норма на случимост на нещата, властене на рационалността, и непопадналите в ареала ѝ (нонсенсни „случвания“) са и изобщо неразбираните (така оттеклите в безсмислие им, изтласкани от екзистирането небивалости). Обръщам внимание, че така властта на конвенционалното рационално се удържа във функция на ужасността от неокончателността на ставащото, като че пределността на ставане (констатирането му вечетова) е единствен модус на екзистираното.

Основно изложение

Това, че другостта е като привиканост (за което е намираем мотив на сходимост в намеренността на казването) обозначава не възможността на екзистирането да е някак извън съ-общимостта, а деструктиращата общението погнусеност от (съществуването на) другостта. На нея ще съответства и безсмислието да се стои в общежитие и твърде разбраността (му). Точно на погнусеността недоразбираността е в отговорилост, нея компенсира (подавайки от конвенцията на ставащото доверителност му), а не безпределността на възможното да става. Конвенцията нарежда доверителността твърдейки я, поради това не е тук-завареност (в намереност ѝ), а заставеност от случая на ставане, затова и погнусеността не може да е в режим на публикуемост. Тя е невъзможното ми към-друг да стане някога конвенционалност (защото няма как да трае в повтореност на случаи, окончателност-ни е в изцялост ѝ), поради което и е утаеност на казванията. И още, то е и изобщо неказваемото, доколкото би било публикуваност в изчерпателност на отказ от разбиране (някакъв „манифест на неразбирателството“), което е и безсъобщимо, освен в единичен акт на някак станалост (доколкото не общи, а раз-дели в противоречивост ни), поради това е единствено завряното в актуалността (случайното-ни, на което сме в завареност). Така мислено, актуалното е отдръпване от публикуемостта, неказавемо и като възможност представимо единствено през не-екзистираното. Ако някак казвам в разбираемост погнусеността си, то казвам нещо-то на изказването в отчужденост му да става (не-себе-си), не от другостта (която е вече-осъвместеност в

съ-общаването), а от самотъждествеността. Казвайки безпринадлежност към доверително общежитие е възможно да бъда разбран единствено като отрицаващ казването, което е разбирано като казване без намереност, всичкоказване. Последното, мислено като изтичане на реч (така чувано от всеки/никой застигнат), е изобщо казване на нещо в безпределността на възможността да бъде всякак разбирано и удържането му в разбираемост е постижимо единствено през ужасност му (така преживявано сега). Актуалното е ужасяващо ни (точно това и става в случайността), поради елиминиране на разсъдъчната доминация на смислеността и въвеждането на преживяемостта на себето-свое-си като намислица на екзистер в заинатеност ѝ (отказ от подаване на съществуване на сложения някак в бездоверително общение, той никак не-е) и оттласкваща се от него смисленост на съ-общението. Случайността в този аналитичен коридор изглежда да е метастазиране в другостми на авторитарна, монологична случимост (изтекла в нечленоразделеност само-традиционност, семпла проекция на положението на нещата като да са свят). Това събрание на струпани недотамбиващи, обаче, ще помни като жест на първооснованост си приплъзването от ужасността на всичковъзможното (което е неразличимо от някак витализация на ставащото) и удавянето му в постоянност на ставането (там и немислимо, континуумно всичко в неотчленимост).[2] Кодексът на такова (афектирано, само-преживявано) общежитие не съдържа друга норма на ставане-то на света, освен емпирирана еднократност (сингулярност) на снемането му в случай. Изглежда, като че ставането някак е пропаднало в случайността и това е изначално немислимо, но защото е преживяемост (предложена като за всички, асубектна, затова на всеки, за когото валидност е по асоциираност му), интонацията ѝ (във вариации на жалеенето по смислеността на света, която и да го състои) синхронизира небивалостите иначе до наличност им (заради сходимост на интонирането, някаква безекзистентна кохерираност), така видими за

[2] Срв. „...Ужасът уединява присъствието в неговото най-голямо свое битие-в-света, което в качеството на разбиращо същностно хвърля себе си към своите възможности. С за-нещо ужасът на присъствие е разкрит ужаса като битие-възможно, а именно като това, с което то е способно да бъде единствено от себе си самото като уединено в самота (Хайдегер, 1997: 187 – 188).

смислеността, все едно (вероятният-ни) свят са. Така публичността им (на синхронираните в ужасението изричания) е смислима като не-това-то, във вероятност света някакъв (като такъв-така представен) да е.

Себичността (смислима като съкровеност ни) е натирена от не-дотам-себичността в ставането и през ужасността на някаква преживелищност на като изпозагубеност в ставащото свят[3], се стреми към завръщане-си (екзистирана в общението). Така сякаш публичността (не-дотам биването) е все още предстоящо си екзистиране, което има не другост-си предвид, а самото себе си (да бъде екзистирано като валидното за всички нещощвуване-ми), то е и някак поради това не-себе-си в рефлексията върху ставането (си, като наличното на общението) и се тъждествени през преживяемост. Преживяемостта изглежда като да е персонифицирана, но доколкото ужасността изобщо дефинира публикуването (като да е някак преодоляност ѝ), то ужасеността е смислима като топос (мястото на казваемост за всички, в пребиваване на всеки – така непроизволенси, изискан такъв-някакъв в съответствие на нормата на ставане на разбираемото в съ-общимото). Публичността е в достоверност ѝ, когато може да се заподозре персонифицирана, но е убедителна единствено, ако попада в ареала на допустимите за обитание смисли (значими за общежитието квазиуниверсалии в традиционния им алгоритъм, към които се придърпва всяка сега-станалост). Така топосът е тавтологизиращ емпирията и всяка казаност е попадане в опита на бивали вече разбирания, в-местима образуваност е, при което попадане кое да е казване като да цитира изцяло опита на общежитието да изрича важностите си (смислеността, която го струпва в точно тази цялост). Доколкото публикуемостта е въвеждана в изложението като посоченост не към (екстериоризирана) другост, а към себичността като отчуждена, то всяко (в отделеност му) публикуване ще се мисли сторено, едва при повдигане на опита на местообитание на казаността. Изглежда в казването-публичност да не е повикан друг (в със-местността на когото изказващ нещо съм), а всеки (защото вариативността на всичкостта това има

[3] Срв. „...В от-нещо ужасът неговото „нищо и никъде“ излиза навън. Засядането на вътресветното в нищо и никъде феноменално означава: от-нещо ужасът е света като такъв“ (Хайдегер, 1997: 186 – 187).

да твърди като ужасяващо), към когото в оразличеност съм заварван от случайността да казвам (себичността-си, като непроизволна, в освободеност на опита нещо да е казваемо за друг-ми), което парадоксира смислеността на казването (на намерността нещо да бъде казвано), поради механичното отделяне на буквално казваното от топоса му на случимост. Така емпириката на казване свои самостоятелност, не като изходилост от сочене на универсалия, а като произведеност на речеви конструкт, който има съдържателност, съответстваща на попадането ѝ в граматичните норми на изговарянето (а с това и в рефлексията на ставащото), през които ще се твърди познаваемостта на света. Самостойните елементи на граматично правилното са предложения за колажиране на свят, доколкото са вариативни в съотнасянията помежду си, но еднозначни по отношение на познаваемостта му – правилността изхожда от познаваемостта, а не от универсалността на смислеността. Така правилността казва от себе си познаваемостта като единствена универсална смисленост на казването, тя е и имплицитния субект на изговоримото, доколкото понятността не аргументира през друго възможността си, освен през самата си станалост (самоналична си е), така при всяка емпиричност на казаността понятността е в изцялост-си (защото се е уловила налична, поне, ако в ареала на правилност е). Изглежда публичността да е (така в норма-лност е), ако единствено опит в традиция е (само мястото на понятното изобщо, твърдяно като възможното да бъде понятено), в което и себичността на казването е докрай убедена (от безразбираемостта на някак, иначе-си, изреченото) да наличествува (в топосното място на традиционния опит на казванията). Публикуването в граматичната му нормалност е само буквалност на опитвани разбирания, съотносими към произволно ставане, което в случването му ще виждаме единично, доколкото конфигурира в специфичност единичностите на казваемостта, без отношение към сингулярността на ставащото (инак витално до случайност му, в безправилност избърборено). Правилността на казването от безсъгласността си (защото е твърде традиционност) конституира разчета на нещата като да са света, валиден за употребяващите езика. Безсъгласимостта е наложеност като протокол на общението и е бездоверителна (твърде-власт на намираното в казаността),

но гарантира възможността да се решава света като подредим (защото някак в еднотипност на познаваното е такъв, какъвто става за съ-общаващите го). Така граматично правилното твърди не някакво състояние на нещата, а съотносимостта им (както казани са) към състоятелност им, където и ще бъдат опонятими (защото могат да са правилни, само те). Изглежда, че правилността изобщо не е атрибут на съдържателността на буквално казваното (то може така да е граматично некоректно), а на понятността и не се съотнася към друго, освен към самопроизведения ѝ свят (положението на нещата, сложени така, както са заставени да бъдат от правилността на казването в дискурсивната решетка на нормално казаностите). Правилността, решавана в автоматичност на дискурсията на казването (казването не може да бъде мислено, тъй като правилността му е промисленост преди конкретността му, иначе е несмисленост), е представима за коя да е публичност (публичността може да я слага пред себе си, да я фантазира), но я няма в увереност, поради което ще се конкурира с коя да е различимост-ѝ. Последното маркира нескончаемостта на публичността (роенето на дискурсията, като да е света в разбираемост му), доколкото попадането ѝ в опит-изобщо (предел на правилност, окончателно казване на всичкото от традицията на решаването му такова-така) е само хипотезирано, твърдяно през проекцията на граматичната ѝ правилност, доколкото никоя публикуваност не е единично казване – тя е отходилост и завърнатост-си на субектността (на казването, произведена от самото казване), двуфазна синхроничност в механиката на реченото на случващото се иначе в случайност му, т.е. коя да е публикуваност е модус на изцялост на процес (което е и точно казаността ѝ) въведен като преживен ресурс, така станал (в изговорената). Топосът е капанен за случайността (място на ставащото), така я казва единствено като вече станалост в разбираемост, на която е и манифестация, публикуваност. Изглежда топосът е (въобразим като) необятност преди казваемостта, доколкото той е приложена ѝ като индикираща правилността убедителност (квазивалидизация, която е пригодима към произволна изговорена) – той ще е и с това (в реципрочност) легитимиран (доколкото казваното е убедително, то топосът му е функциониращ правилност), така отграничен от несъстоятелността (за точно-този

случай на казване) на възможното някак различно му (неправилно, така и понятеност му). Публикуваността, някак станала в традицията на решаванията нещо как да е казвано, е единична емпирия на казваемостта и като такава индикира с условнастта на идентификацията на иманото-предвид-на-казването първожеста, с който се детъждествии себичността, за да я намерим натирвана в света на изреченията (разбирани тук като всяка направеност в ареала на правилността, в дисонанс със спонтанността на неграмотното витално). Публикуемостта е повтореност (вече видяност) на скритостта на отказа от биване на субекта на казване в единичност му (тя е крайна-си, защото е, а не е такава за-винаги), от която скритост на негацията се извиква всичкостта в изричаното. Поради това публичността е и само наличност (не и субектност в-себе-си на казването, така в автентичност недотам-себе-си явена), но е идентификация – вече изправеност в констелация с другостите ѝ, маркер на себичност (никога в изразеност на себе си, но легитимираща казаното), имидж-ѝ в режим на медииране[4]. Публичноста казва намереността на себичността като нещо неказваемо (все-пак из-казвано, в предаденост ѝ, доколкото е процесуално, в някаква случайна приближеност към себе си), което има мястото си в казаността и е единствено там повиканост, винаги съобщителен импулс (архивна единица на опита на казванията в правилност на изговоримостта). Така е и в обреченост да е констатив на идентификацията (функция на общението, каквото всяка публикуваност удържа като все още да трае), изморена да става и улегнала в наличното за казване. Изглежда публичността да е налично-на-разположение и става не друго, а приспособимостта ѝ (нещото на казаността, което индикира способността на субектността да имитира екзистиране през някаква функционалност, в направеност ѝ). Затова и публикувано е някак прагматичното на изговоримостта, покрило чрез себе си не уличима като същественост ѝ екзистенция (която би била и свършимост в някакво изчерпателно ѝ казване), а процесуалност. Така може да е смислово приключима единствено в неразбираемостта (там като да свършва казването), където, обаче продължава да сигнализира (като непонятното на съ-общимостта)

[4] Повече вж. в (Пърликов 2022).

и е възможно да попадне на топос ѝ на разбиране (отправеност е без специфично място на наличност ѝ, затова и постоянно в разположеност), където ще е и правилно в букалност казаното (убедителното речено[5]). Отделянето на импулса на казване от топоса е индикатор на публикуването, така то е само изтичане на публичност в ставане – казва не повече от казваемостта си, без да повдига другост до заедност си – не съвмести през протокол на общение, а шуми (екзистенциален ромон е). Така публикуваното в изтеклост му е изобщо нещоказаност, която има посока (защото не стои в топос) и прибира при себе си ентимемни разбирания (не другост, защото я няма в намеренност си) в случим поток на сингулярности. Затова и изобщо публичността е като-намеренност в дискретност (немотивна серия от случайности е) на ставането ѝ, твърдяна през наличното (едва-там, в явното-ни) и предвидила, предизвестила себе си точно в него. Изглежда във всяка си актуалност публикуваността е самоудвоила се до разбраност (на намеренноста ѝ вече да е) станалост, в оголеност на самоочевидността ѝ (там дорационализирана). И още. Мнението не е завареност ни като нещо-в-света (нещото, настояващо през публичността какъв е света за всяка изчерпаност на казваемостта му), а произтичащо от институализацията на публичната употреба на разумността и така процесуално в институционираност ѝ (на нея, рационалността), закачено към протоколите на общението (за уговаряне на съгласността).[6] Така самата употреба на разумността като инструмент за проектиране на съгласима публичност предполага доверителност-ни към способността на езика да презентира казваемостта в отделеност от себичността на актора ѝ (която той трябва да знае несговорима и самоволно да удържа) и би застрашила автономността му със снемане на тази отграниченост. Отграничението е в заплашеност всеки път, когато традицията намира себичността като разговореност с абсолют на изобщо казванията (изключителен Друг, съобщаващ ни ги като закон на/за себичното), която абсолютност е декласирана от правилността през протоколите на общението (така и

[5] Срв. „…убеждаващото общуване не е свързано с истината, а с мнението“ (Аристотел, 1986: 31).

[6] Срв. (Хабермас, 2001: Част 3. „Разумное“ или „истинное“ – мораль картин мира).

в отведеност му към случайното всичковъзможно, там – в множество на непредвидимостта). Изглежда рационалността има да удържи бунта срещу безсмисленост на изобщо съ-общаването на нещо извън изцялостта (на ставане на нещощвуващото като нещо за-нас, в повиканост му такова да е станало), което е и собствено разумна ѝ употребеност, доколкото настоява света като съпричастие-към (смислеността да сме в събраност). Удвояването на ставащото така някак гарантира автономността, полагайки я в режим на неприкосновеност (безуговоримост, така и изстъпленост оттатък нормираността) и това точно рационализира за правимото на институционалността като сторвано през властност ѝ (не съгласуемостта, която не се мисли никак – в заложеност е към смислеността от съжителството и е само вече-станалост в констатацията на разбираността на казваното „това-такова" в намеренност-му). Остава да кажем, че себичното в единичност му е ставащо всякак, но може да е разбираемо станало единствено в публикуваност му, където е и ставащо в ощетеност (само легитимно ставащото вероятно, това, способно да бъде слагано към съгласуваност, общимото за всеки, склонил към актуалното общение). Изглежда да не е рационализирано ставащото, а автоматичността на протокола, който ще го легитимира за съ-общаващите се (той следва да е решаван за характеризирания през него общежитиен ареал „моделно“, в предразположеност към произволима – затова властна – случимост му). Следователно рационализацията умиротвори, твърдейки съгласността изобщо възможна за всяка понятност на казваното (защото то е вече редуцирано до доверителното от публичността), при това неразбираемостта е смисляна като дорационалност и така (от нея, рационалността) трансформируема в публичната ѝ употребеност чрез завличне на другостта в непроизволност на съ-общимото казано. Защото друго не маже да бъде разбирано като публичност (не и в предлаганият тук понятиен коридор), завлечеността на другия е вече-разбрана за всяка съ-общеност и е ненеобходимо рационализирането ѝ (защото сме узнали въвлечеността си в активност на казването като намеренност-ни едновременно с разбраността на казваното). Така рационализирането е извеждано от казаността и правене в повече (точно на ненужното), игра на доверителност, зад която не стои ареал на смислящи заедността (си). Рационализацията

симптоматизира заедността като институционалност на общението, играе я като-зрелищна (конвенционално допусната еднозначност на значимостта на изобщо съ-общаването, поради което и е наложително конструирането му по автоматизъм на ставане товатакова в публикуваност). Изглежда всяка рационализация е не повече от зрелищност – не дотам истинност, доколкото е напреженост в намеренност на ставащото явно и съотносима към формалната правилност на постигаността ѝ в съ-общаването. Процесуалната инструментария на рационализацията снема изобщо питането за истинността на констатацията на нещо-ставането (като точно положението-на-нещата в света), оттичайки някак проблематизацията му в интезифицирането на публикуемостта на изричаното „така“ (в нормата на нормалност на актуалното общение казвано) с което и удвоява ставащото[7], което удвояване маскира потрошването на рационалността (някак достъпността-до в понятност) на света. Изглежда че публикуваността е винаги публичност-на света, сложима към съпричастие, което няма как да знаем другояче, освен действено, а такова то определя действителното си (територията си на ставане) в зрелищност му, така – конвенционализируемо, при което конвенционалноста на разумността не може да е публична употребеност (процес), ако ще настоява да е станалост в ерозия на топоса на съ-общението. Затова и публикуваното е саморазцепило се някак (в удвоеност-си) до сложимост към множество на ставания (му това-такова казвано), постигайки убедителност през амбивалентността на преживяванията (като в действителност им явени).

Медийността (в популярната ѝ, ежедневна понятност, която също е принадлежна на множеството на публичността) симулира презентирането на нещо (намерено в модуса му на фактичност, иззето от света), което е мислимо като-реално извън механиката ѝ на ставане и твърди формалната му отразеност като насочена за съобщаване непосредственост на намеренността, но в тук въвеждането разбиране (в параметрите на същата множественост на явявания) тя функционално удвоява ставащото и не казва нищо относно

[7] Срв. експликация на удвояването и снемането му при (Фуко, 2012: ГЛАВА III. ПРЕДСТАВЛЯТЬ. 4. УДВОЕННОЕ ПРЕДСТАВЛЕНИЕ).

„реалното“, а го нарича през технологията си (това-такова ставащо).[8] Така публичността някак замъглява питането за състоятелността на твърдяното като отвъдно за медийността реално, като го вижда произведеност(си, в нея намерено), относно която няма валиден аргумент за „реалността“ на биващото оттатък самоочевидността на наличието му (което вече приехме в анализа за модус на публичността) в казването. Изглежда, като че в медийното мистифицираното от езика реално се саморазправя точно със себе-си, като езиково (не друго), при което граматичната правилност ще е повдиган в случая агент на медийността, смислим като фактична материалност (материята, апаратурата на публикуемостта) на езика й, която ще нарежда нормата на нормалност на казаното. Така, публикуемостта е приносител (в някаква съотнесеност на изричането ѝ) не на отстояща извън казаността фактура (към необходимостта да е биваща ще се схожда), а на норматива си на легитимност (апаратурността на импулса на съобщаване, който така и е институционален режим на всяко казване). Тъй като нищо извън нормата на нормалност не може да попадне в общението през публичността, то тя и произвежда онова на ставането, което твърди за реално (си, отпаднало така от всичковъзможното, в редукция му, изчислима чрез характеристиките на агента на фактичност). Склонността на ставащото да попада в нормата на нормалност е някак склоненост му от модуса на наличност на публичността. Това, че е наличност, някак е в равноценност на живно, биващо в живост. В радикалност на казването – публикува се не друго, а тягата на нещо да бъде живо, обезопасено от не-точно ставането му като публичност и речимост (така все пак темпорирано, без да е сложимо към мъртвене), където е траещо като фактура, някак, в условията на нормалността (на медийраното като съ-общимо благо). Бройно, оттам и свършимо, като единичност на ставането е така наличното, а не биващото (в живост) на намеренността на казването и субекта на казаността е имплицитен „субект на езика“ (като предположеност на казваемото по истина му, в произведеност от самата му казаност истинност), независимо от случая на

[8] Срв. „...Познанието е по него фундиран модус на подхода към реалното. Последното е по същество достъпно само като вътресветно съществуващо“ (Хайдегер, 1997: 202).

ставане. Парадоксално на наличието си, публикуваното е недостоверност, защото твърди истинност на емпирията на казването (а тя е само-произведеност). Така публикуването е в отклоненост на доверителността към неставане (ѝ), поради което е безобщимост, монологично изтичане на реч в търсене на друг и само така обезопасен (да изглежда ставащ, защото удвоение е) живот (непитащ изобщо за истинността).[9] Публичността няма друг модус на автентична случимост, освен актуалност ѝ, нанизаността на серия от недоразбирани случайности (поради което и се саморазцепва за всяко ѝ биване). Освен, че сигнализира търсенето на субектността (като другост), демонстрира непредназначеността на казването за другия в изречеността. Като че казваността на изреченото едновременно е (в биване, защото, освен публичност няма как изобщо да е) и не е (защото е извън съставляващата я повиканост на друг, видяност така). Така, изглежда наличното да е по-скоро оправдано, отколкото разбираемо (какво в/по себе си е в несъобщеност му, несрещнато от другост).[10] Нормата на правилност на казаността за всеки намерен от публикуваното изглежда да съдържа не повече от етичен код на съ-общаването (някакъв мотив, които синхрони казванията, без да ги съотнася в причиненост, доколкото са равноценни за екзистирането). Така заедността е подменена в публичността от редукция на ставащото, придошла в наличното като единствено нормираност (не като нормалност, която би била семпла принадлежност на правилността). За настоящият анализ публикуваното е в оправдание си, такова, каквото е произведено от приемливостта на ставащото в някакъв ареал на казваемостта и дори само защото е налично, вече е невъзможно да не е етично правилно (не по отношение на истинност извън казаността, а точно, защото не

[9] Срв. „...Изговаряното е истинно, значи: то разкрива съществуващото в него самото. То изказва, то показва, то „дава да се види“ съществуващото в неговата разкритост“ (Хайдегер, 1997: 219).

[10] Срв. „...Пълният екзистенциално-онтологичен смисъл на твърдението: „присъствието съществува в истина“ равноизходно казва също „присъствието съществува в неистина“. Но само доколкото присъствието е разкрито, то е също и закрито; и доколкото с присъствието е винаги вече открито вътресветното съществуващо, такова съществуващо като възможното вътресветно срещано бива закрито (спотаено) или изкривено“ (Хайдегер, 1997: 222).

може субекта на казаността да бъде намиран другаде, освен в речимото изобщо, което и ще функционали в случайността като притаеност на всичкостта). Изглежда истинно и етично да не съвпадат в интонацията на екзистирането, те са привлечени като агенти на функционирането на казването и не му принадлежат (смислово) извън публичността, т.е. съществуващото е възможно някак да е в нарушение на правилността, поради което е и ограничавано до вероятност му (разглеждана тук като процес на наличествуване). Така ставащото е завърнатост в ставането на изречимоста от разбирането (на екзистенциалната интонация), нескончаемост на речимостта в ужасеност-ни.

Заключение

Доколкото наличността не е окончателна фактичност, а маркер на процес (на публикуване на иначе неставащото в казваността), то удвояването на ставащото завръща света към разроеността му, разбира го при-него-си. Но го разбира така, както е (в този случай като да е множествен, ареал на сходимости), защото е определен през (като в) разбираемост, която му се вменява през екзистенциалната интонация на казаността, която така парадоксира разроеността, свеждайки я до екзистенциална монохромност. Все пак (някак) вероятно е извън казаността случайността да е инцидент на речеви акт, който не е манифестация на ареала на случайното (множеството на публикуемото, от което всяка сингулярност ще е в изходилост, защото така е понятна), конституиращо разбирането и да е изобщо непопадналост му (безразбираното никак). Доколкото последната хипотеза въвежда непонятното като отчуждаемо не просто от доверителността, а от ставането (защото е неригистрируемо, безмислѝмо), то остава да понятим всяко имано в ставане като (в този смисъл) изобщо ставащото на казваемостта, ако тя е характеризираност на постулираните в релевантност ѝ езикови употреби. Езикът, на който ще е достъпна никакразбраността така е неупотребим-ни, само така в небивалост и неусвоим интонационно, т.е. е не-език (все-пак-езикът на нищотони-в-скритост-му на казаността). Не можем да понятим не просто неразроеността на света, но и казаност без намеренност и предпо-

ложила някак безсубектното (като статус ѝ, в лишеност от способността нещото ѝ да екзистира) – няма казаност в изречимост ни, която да е неразбираема, доколкото разбираме всеки път не повече от интонирането-към (казаността е безсъдържателна в този смисъл и екзистенцията е изцяло съдържанието ѝ). Така ставащото в езика е всеки път удвоявано, когато е видяно в ставане, доколкото е завърнато от случая на медииране му обратно към виталността на континуума, за да стане (доколкото ставащото е такова за нас-в-разбираемост-на-ставащо). Прогресията на удвоявания (видяна в изложението през разпластеността на казването до протоколи му на фунциониране като арационалност) можем да понятим в самостойност ѝ и (така, в повдигнатост ѝ от ставането до употребимост на езика, на който да я кажем ужасно станала) да смисляме като изобщо принцип на удвояване на ставащото, като (всеки път) се удвоява безпонятното за да стане (някак-това в език достъпнотони), приложим и към общението-зрелище.

Литература

1. Аристотел (1986), „Реторика“. София. Наука и изкуство (Aristotel (1986), „Retorika“. Sofia. Nauka I izkustvo).
2. Пърликов, В. (2022), „Театралността, мислена като медийност, проблематизираща собствената си (а)реалия“. Медиалог, 11/2022, с. 225-245, ISSN 2535-0846. < https://www.medialog-bg.com/?p=4454%20[Parlikov,%20Valeriy%20(2022).%20Theatricality%20thought%20as%20a%20way-of-medium%20problematizing%20its%20own%20a/reality,%20Medialog,%2011/2022,%20pp.%20225-245] >. прегледан на 05.02.2025 (Parlikov, V. (2022) „Teatralnostta, mislena kato mediynost, problematizirashta sobstvenata si (a)realia“. Medialog. 11/2022, с. 225-245, ISSN 2535-0846. < https://www.medialog-bg.com/?p=4454%20[Parlikov,%20Valeriy%20(2022).%20Theatricality%20thought%20as%20a%20way-of-medium%20problematizing%20its%20own%20a/reality,%20Medialog,%2011/2022,%20pp.%20225-245] >. pregledan na 05.02.2025).
3. Фуко, М. (2012), „СЛОВА И ВЕЩИ. АРХЕОЛОГИЯ ГУМАНИТАРНЫХ НАУК“. М., „Прогресс“. 1977. Центр гуманитарных

технологий. – 20.06.2012. < https://gtmarket.ru/library/basis/5169 >. прегледан на 05.02.2025 (Fuko, M. (2012), „Slova I veshti. Arhiologia gumanitarnih nauk.“ M. „Progress“. 1977. Centr gumanitanih tehnologii – 20.06.2012. < https://gtmarket.ru/library/basis/5169 > pregledan na 05.02.2025).

4. Хабермас, Ю. (2001), „ВОВЛЕЧЕНИЕ ДРУГОВА. Очерки политической теории“. Санкт-Петербургская издательская фирма „Наука“ РАН. < https://litresp.ru/kniga/ru/%D0%A5/habermas-yurgen/vovlechenie-drugogo-ocherki-politicheskoj-teorii >. прегледан на 05.02.2025 (Habermas, U. (2001) „VOVLECHENIE DRUGOVA. Ocherki politicheskoi istoricheskoi teorii“. Sankt-Peterburgskaia izdatelskaia firma „Nauka“ RAN < https://litresp.ru/kniga/ru/%D0%A5/habermas-yurgen/vovlechenie-drugogo-ocherki-politicheskoj-teorii > pregledan na 05.02.2025)
5. Хайдегер, М. (1997). „Бытие и время“. М.: АД Маргинем, Москва. 1997. ISBN 5-88059-021-6 (Haideger, M. (1997). „Bitie i vremia“. M.: AD Marginem, Moskva, 199.7 ISBN 5-88059-021-6).